ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

"Ίδρυμα Κοντέ": Οἶκος εὐγηρίας καὶ κέντρο γηριατρικῆς

Ὑπὸ ΑΝΝΙΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀσυρματιστρίας τοῦ Ε. Ν.

ΠΑΡΙΣΙ. Τὸ «Ἵδρυμα Κοντὲ» εἶναι στὴ Γαλλία ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα στὸ εἶδος του. Προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του σὲ ἡλικιωμένα ἄτομα (ἀπὸ 65 ἐτῶν καὶ πάνω) Βρίσκεται στὸ Σαντιγύ, ἀρκετὰ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, σ' ἕνα εἰδυλλιακὸ περιβάλλον γεμᾶτο πράσινο καὶ καθαρὸ ἀέρα. Τὰ πλέον μοντέρνα μηχανήματα γηριατρικῆς καὶ ἐγκαταστάσεις ἐπιτρέπουν μιὰ ἄνετη διαμονή. Τὸ "Ἵδρυμα, ὅμως, εἶναι πολὺ παληό.

Τὸ 1646, ὁ Ἀνρὺ ντὲ Μπουρμπόν, πρίγκηψ ντὲ Κοντέ καὶ ἡ πριγκίπισσα ντὲ Κοντέ, τὸ γένος Σαρλότ — Μαργκερίτ ντὲ Μονμορενσύ, ἵδρυσαν ἕνα νοσοκομεῖο στὸ Σαντιγύ.

Τὸ 1711, ὁ Λουδοβίκος 14ος, τὸ 1736 ὁ Λουδοβίκος 15ος καὶ τὸ 1815 ὁ Λουδοβίκος 18ος καθορίζουν τὶς λεπτομέρειες τῆς λειτουργίας τοῦ "Ἱδρύματος. Παραμένοντας ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῶν πριγκήπων ντὲ Κοντὲ μέχρι καὶ τοῦ κληρονόμου των Δουκὸς τοῦ Ὠμάλ, τὸ Νοσοκομεῖο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου τὸ 1897, περνάει εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Οἴκου τῆς Γαλλίας ὁ ὁποῖος καὶ ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη τῆς διαχειρίσεώς του. Σήμερα, λοιπόν, τὸ καθῆκον αὐτὸ ἔχειδ Κόμης τῶν Παρισίων.

Τὸ παλαιὸ νοσοκομεῖο παραμένει, ἀλλὰ ἐκσυγχρονισμένο. Προσετέθη ἐπὶ πλέον καὶ οἶκος εὐγηρίας καθὼς καὶ ἡ πτέρυξ «Κόμης τῶν Παρισίων». Τὸ νέο αὐτὸ οἰκοδόμημα (γηριατρικῆς) τελείωσε μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν, συνδέεται ὑπογείως μὲ τὰ ὑπόλοιπα οἰκήματα καὶ εἶναι δυνάμεως ἑκατὸ κλινῶν. Ὡς γνωστὸν τὰ ἔξοδα αὐτὰ ἀντιμετώπισεν ὁ κόμης τῶν Παρισίων ἀπὸ τὰ ἔσοδα τοῦ μεγάλου κοσμικοῦ γεγονότος τοῦ 1976, τὸ ὁποῖον ὠργάνωσε: τὴν καλλιτεχνικὴ ἐπίδειξη τῆς Ἐφίππου Σχολῆς τῆς Βιέννης στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ἀλλὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ Κόμης καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια τῶν ντ' Ὀρλεὰν ἔχει συνεισφέρει σεβαστὰ ποσὰ ὥστε τὸ «Ἵδρυμα Κοντέ» ὄχι μόνον νὰ μὴν σβύσει ἀλλὰ καὶ νὰ καταφέρνει σήμερα νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ὅπως ἐξηγεῖ ἡ διευθύντρια κυρία Φρὶζ «τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα εἶναι τὸ ψυχολογικόν». Οἱ εἰσαγόμενοι στὸ "Ἱδρυμα σὲ ὀκτὼ μέρες μέσα βρίσκονται μπρὸς σὲ μία ἀπότομη πτώση ἠθικοῦ. Ἡ ἀλλαγὴ εἶναι ἕνα πραγματικὸ ξερρίζωμα ἀπὸ τὴν ζωή, τὸ σπίτι ποὺ ἐνοιωθαν βασίλειό τους, τὸ κοινωνικὸ πλαίσιο στὸ ὁποῖο συνήθως ἐκινοῦντο, τοὺς φίλους, τὶς σχέσεις τους. Τὸ κόψιμο εἶναι ἀπότομο. Ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωση ὅτι μπαίνει μέσα σ' ἕνα κόσμο ποὺ τὸν ἀποκόβει ἀπ' ὅ,τι ὑπῆρξε ὅταν ἦταν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συνδεδεμένος μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ἐπισκέψεις εἶναι συχνές πάλι ἡ ἐξοικείωση εἶναι δύσκολη. Συχνὲς οἱ περιπτώσεις ὅπου ἄτομο τρίτης, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τετάρτης ἡλικίας μόλις μποῦν σὲ κάποιο ἵδρυμα αἰσθάνονται πὼς τοὺς «παρατοῦν» οἱ δικοί τους. Καὶ τότε πετοῦν τὶς βαλίτσες καὶ τὰ ροῦχα τους στὸ πάτωμα καὶ κλαίγοντας ζητοῦν νὰ γυρίσουν «σπίτι τους»!... Ἀρνοῦνται δὲ κάθε τροφὴ ἢ βοήθεια...

Ἴσως τὸ πρόβλημα βρίσκεται «ἀρκετὰ χρόνια πρίν» καὶ ἀκριβῶς στὴν ἀνεξέλεγκτη συνήθεια, νὰ τὰ περιμένουμε ὅλα πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ βεβαίως ἡ μεγαλύτερη κατάκτηση τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἔννοια τῆς Κοινωνίας. Δὲν θὰ πρέπει, ὅμως, νὰ ὑπερεκτιμοῦμε τὴν προσφορὰ τῶν ἄλλων ἀπέναντί μας ὅταν οἱ ἴδιοι ἐγκαταλείπουμε τὸν ἑαυτό μας. Ἡ λύση εἶναι, ἀκριβῶς, νὰ ἔχη κανεὶς ἐνδιαφέροντα καὶ χόμπυ, τὰ ὁποῖα νὰ τὸν ἱκανοποιοῦν καὶ νὰ μποροῦν ἔτσι ὄχι μόνον νὰ τὸν διασκεδάζουν, ἀλλὰ καὶ ν' ἀπορροφοῦν τὸ περίσσευμα τῆς δυνάμεως (ψυχικῆς καὶ σωματικῆς) τὸ ὁποῖον τοῦ δημιουργεῖ ξαφνικὰ ἡ «σύνταξις» —τὸ σταμάτημα τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸ συναίσθημα τῆς «χρησιμότητος».

Τὸ πιὸ ἐνδεδειγμένο, μέσον «ἐγκλιματισμοῦ» τῶν τροφίμων, τῶν οἴκων εὐγηρίας, εἶναι τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν διακόσμηση, τὰ ζεστὰ χρώματα, τὶς χαρούμενες λεπτομέρειες τὸν σωστὸ φωτισμὸ ὅσο καὶ τὸ εὐχάριστο τοπίο ἀπὸ μεγάλα παράθυρα.

Μία «λογικὴ» ὅσο καὶ ὑγιεινὴ δίαιτα. Ἄφονα μέσα ψυχαγωγίας, (τηλεόραση, βιβλιοθήκη, κινηματογράφος, κ.λ.π.). Ἀλλὰ προπαντὸς ἡ συμπεριφορὰ ἑνὸς εἰδικευμένου προσωπικοῦ τὸ ὁποῖον νὰ ἔχει τὴν ὑπομονή. τὴν κατανόηση καὶ τὸν γλυκὸ τρόπο ποὺ χρειάζεται ἕνα ...παιδί (ἢ ὁποιο ἀδύναμο πλάσμα).

Ἀντὶ δηλ. νὰ «βαρυγκομᾶ μὲ τὶς παραξενιές» (ὅπως συμβαίνει στὰ περισσότερα λαϊκὰ ἱδρύματα) μιλώντας σκληρὰ σὲ ἡλικιωμένους οἱ ὁποῖοι ἤδη εἶναι «ξεκομμένοι» ἀπ' τὴν οἰκογένειά τους, τὸ σπίτι τους, τοὺς φίλους τὴ γειτονιά τους καὶ ὄχι μόνον προσπαθοῦν νὰ ἐξοικειωθοῦν σ' αὐτὴν τὴν νέα ζωή, ἀλλὰ ἴσως εἶναι καὶ ἄρρωστοι!

Τὸ «οὔ γάρ ἔρχεται μόνον» ἴσως εἶναι μία διαπίστωση σωστὴ διότι ὁ ὀργανισμός, ἀναμφισβήτητα, χάνοντας ζωτικότητα, ἀνταπεξέρχεται δυσκολώτερα στ' ς καθημερινές ἀπαιτήσεις. Αὐτός ὅμως, δὲν εἶναι λόγος νὰ συντείνουμε καὶ ἐμεῖς «οἱ γύρω» μὲ τὴν ἀψυχολόγητη ὅσο καὶ ἀπάνθρωπη συμπεριφορά μας!...

Ὡς γνωστὸν τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο σὲ κάθε ἀσθένεια εἶναι ἡ καλὴ διάθεσις.

***

Στὸ «Ἵδρυμα Κοντέ» ὑπάρχουν δύο κατηγορίες «κατοίκων»: ὅσοι ἔχοντας περάσει μία ἀσθένεια ἢ ἐγχείρηση ἔχουν ἀνάγκη ἀναρρώσεως δύο —τριῶν ἢ περισσοτέρων μηνῶν. Καὶ ὅσοι ἔρχονται γιὰ νὰ τελειώσουν μὲ γαλήνη τὴν ζωή τους χωρὶς φροντίδα γιὰ τὸ αὔριο...

Ἀλλὰ σ' ὅποια κατηγορία καὶ ἂν ἀνήκουν καὶ προπαντὸς σὲ ὅποια ἡλικία, ζώντας χωρὶς ἀγωνία μέσα στὸ εὐχάριστο περιβάλλον τοῦ «Ἱδρύματος Κοντέ» ξαναβρίσκουν τὴν πίστη στὴ ζωὴ καὶ τὸ δικαίωμα στὴ χαρά. Μερικὲς φορὲς μάλιστα δὲν διστάζουν νὰ ἑνώσουν τὶς τύχες τους σ' ἕνα γάμο στὴν τρίτη ἢ τετάρτη ἡλικία!

ΑΝΝΙΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀσυρματίστρια Ε.Ν.

Γιὰ τοὺς ὀρειβάτες εἶναι ἰδεώδη τὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Γερμανίας

290.000 τὰ μέλη Ἑνώσεως Ἀλπινιστῶν

ΜΟΝΑΧΟ. "Οταν ὁ διάσημος ἀλπινιστὴς Χάϊνριχ Χάρρερ, ποὺ ἔγινε γνωστὸς ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς του ἀποστολὲς στὶς Ἄνδεις καὶ στὰ Ἰμαλάϊα, ρωτήθηκε γιατὶ ἀναλαμβάνει τόσο ριψοκίν δυνες ἀναρριχήσεις, ἀπάντησε: «Μιὰ αἰτία ψάχνουν νὰ βροῦν μονάχα ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν κάνουν κάτι τέτοιο». Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις εἶναι σχεδὸν ἀντιπροσωπευτικὴ γιὰ ὅλους τοὺς 140.000 ὀρειβάτες περίπου, ποὺ βρίσκονται στὴ Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας. Εἶναι ἀφιερωμένοι σ' ἕνα σπὸρ χωρὶς ἀντίπαλο καὶ σ' ἕνα χόμπυ, ποὺ μπορεῖ νὰ στοιχίση τὴ ζωή τους. "Οταν βρεθοῦν πάνω στὶς ἀπότομες πλαγιὲς τῶν βουνῶν, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ δυνατότης νὰ διακόψουν τὸ ἀνέβασμα, γιατὶ τὸ κατέβασμα εἶναι συχνὰ δυσκολότερο ἀπὸ τὴν ἀναρρίχηση.

Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις τῶν Συνδέσμων τοῦ Ἀλπινισμοῦ διαιρεῖ σὲ κατηγορίες ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ VI τὴν ἀναρριχητικὴ ἱκανότητα αὐτῶν, ποὺ κατέχονται ἀπὸ τὸν «δαίμονα» τῆς ὀρειβασίας. Στὴν κατηγορία 1 ἀντιστοιχεῖ μιὰ ἐλαφρὴ ἀναρρίχηση. Ἐπίσης καὶ στὴν κατηγορία II ἡ ἀναρρίχησις εἶναι σχετικὰ εὔκολη, ἀλλὰ οἱ βράχοι εἶναι ἀρκετὰ ἀπότομοι. Ἀκόμα καὶ στὴν κατηγορία III ἡ ἀναρρίχησις εἶναι σχετικὰ εὔκολη, γιατὶ ναὶ μὲν ἀνεβαίνει κανεὶς κάθετα, μὰ μπορεῖ, στηριζόμενος στὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του νὰ προχωρήση. Οἱ δεινοὶ ὀρειβάτες ἀνήκουν στὶς κατηγορίες IV μέχρι VI. Ἐδῶ οἱ ὀρειβάτες ἔχουν νὰ κάνουν μὲ βράχους, ποὺ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ ὀλιθηροὶ κι' ὅπου οἱ δυνατότητες γιὰ νὰ πιαστοῦν ἢ νὰ πατήσουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ λιγοστεύουν. Πρόκειται γιὰ προεξοχές, ποὺ μποροῦν νὰ ξεπεραστοῦν μονάχα μὲ εἰδικοὺς γάντζους. Βρόχους κι' εἰδικὲς σκάλες. Στὴν κατηγορία VI τελειώνει ἡ ἐλεύθερη ἀναρρίχησις — ἐδῶ πρέπει νὰ γίνη τὸ κάρφωμα — ὅπως ὀνομάζουν οἱ ὀρειβάτες τὸ μπήξιμο τῶν γάντζων. Ὁ ἀγῶνας τριῶν τὸ πολὺ ἀνδρῶν ἐναντίον τοῦ βουνοῦ ἀρχίζει. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στηρίζει τὸν ἑκάστοτε ἀναρριχόμενο. Ἐδῶ κανένας θεατὴς δὲν χειροκροτεῖ. Οἱ κριτὲς τους βρίσκονται κάπου κάτω στὸ σίγουρο ἔδαφος καὶ τοὺς ἀποκαλοῦν τρελλοὺς κι' ὅμως αὐτοὶ οἱ «τρελλοί» ἀνήκουν στοὺς θιασῶτες τοῦ ζεῖν ἐπικινδύνως, ποὺ ὅλο καὶ λιγοστεύουν στὴν ἐποχή μας.

Ἡ Γερμανικὴ Ἕνωσις Ἀλπινιστῶν ἔχει ἀνάμεσα στὰ 290.000 μέλη της 14.000 ἀπ' αὐτούς. Αὐτοὶ ἀνήκουν στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ ὄνειρο ἔγινε πραγματικότης, ὅπως ἔγραφε ὁ συγγραφεὺς Λοΰϊς Τρένκερ σὲ μιὰ μελέτη γιὰ τὸ μυστήριο καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ὕψους, ποὺ αὐτόν, τὸν ἐνθουσιώδη ὀρειβάτη καὶ σὲ ἡλικία 83 ἐτῶν ἀκόμα τὸν ἐγοήτευαν.

Γι' αὐτοὺς τοὺς ὀρειβάτες κανένα βουνὸ τῶν ἕξη χιλιάδων μέτρων δὲν εἶναι πολὺ ψηλὸ καὶ κανένα τῶν ἑπτὰ χιλιάδων δὲν εἶναι πολὺ δύσκολο. Πετοῦν κατὰ τὶς διακοπὲς τους χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Γερμανία, στὸ Νεπὰλ ἢ στὶς Ἄνδεις, στὴν Ἀλάσκα ἢ στὸ Βεστιοιάν, γατὶ στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας καὶ στὴν Εὐρώπη δὲν ὑπάρχουν βουνά, ποὺ νάχουν ὕψος ἄνω τῶν 5.000 μέτρων. Γιὰ τὸ χόμπυ τους θυσιάζουν 2.000—5.000 μάρκα καὶ λέμε θυσιάζουν, γιατὶ δὲν εἶναι ἑκατομμυριοῦχοι. ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπάλληλοι διδάσκαλοι, κι' ἀνεξάρτητοι ἐπαγγελματίες. Γι' αὐτοὺς ὁ Ἄγγλος ὀρειβάτης Μάλλορυ, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀναρρίχησή του στὸ ὑψηλότερο βουνὸ τῆς Εὐρώπης, στὸ Λευκὸ Ὄρος (4.897 μέτρα) ἐξηφανίσθη, ἔδωσε τὴν ἀπάντηση στὴν ἐρώτησι γιατὶ ἀναρριχοῦνται στὰ βουνά: «Γιατὶ ὑπάρχουν».

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΕΟΥΡΟΠΑ»

Ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ μέσα προστασίας των

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ Α. ΡΟΜΠΕΡΣΟΝ

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Εὐρώπη; Ὅταν διαβάζαμε, γεωγραφία στὸ σχολεῖο ὁ ὁρισμὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶχε δώσει ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκὼλ μιὰ ἔκταση ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ μέχρι τὰ Οὐράλια. Παρ' ὅλο ὅτι αὐτὴ ἡ Εὐρώπη κόπηκε στὰ δυὸ ἀπὸ τὸ 1945 ξαναμφανίστηκε σὰν σημαντικὴ ἔννοια σχεδὸν μετὰ 30 χρόνια, στὴ συνδιάσκεψη τοῦ Ἑλσίνκι, γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ συνεργασία στὴν Εὐρώπη. Δυστυχῶς, ἡ ἀνάπτυξή της ἐπιβραδύνθηκε κατὰ κάποιο τρόπο στὸ Βελιγράδι.

Γιὰ πολλοὺς σήμερα, Εὐρώπη σημαίνει τὰ ἐννιὰ κράτη μέλη της Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας. Πρὶν λίγα χρόνια συζητήθηκε πολὺ στὴν Ἀγγλία ἂν ἡ χώρα ἔπρεπε «νὰ ἑνωθεῖ με τὴν Εὐρώπη», ἢ «νὰ μείνει στὴν Εὐρώπη».

Ἴσως αὐτὴ νὰ ἦταν καλὴ δημοσιογραφία, ἀλλὰ ἦταν σίγουρα μιὰ κακὴ ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος γιατὶ ὑπάρχουν τουλάχιστον ἄλλες 12 ὀργανώσεις στὶς ὁποῖες ἡ Βρεταννία καὶ τὰ ἄλλα κράτη — μέλη τῆς ΕΟΚ ἤδη συνεργάζονται σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἀπὸ εἴκοσι ἢ περισσότερα χρόνια. Αὐτοὶ οἱ ὀργανισμοὶ ἀσχολοῦνται μὲ διάφορες δραστηριότητες, ὅπως εἶναι ἡ οἰκονομικὴ συνεργασία, ἡ ἄμυνα, οἱ ἐπιγίες καὶ ἐναέριες μεταφορές, τὰ ταχυδρομεῖα καὶ οἱ τηλεπικοινωνίες, ἡ πυρηνικὴ ἔρευνα, ἡ διαστημικὴ ἔρευνα κοκ. Βλέποντας ἔτσι τὰ πράγματα, ἑπομένως ἡ Εὐρώπη περιλαμβάνει πολὺ περισσότερα κράτη ἀπὸ αὐτὰ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

Μιὰ ἄλλη ὄψη εἶναι ἡ Εὐρώπη τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, τὴ μοναδικὴ εὐρωπαϊκὴ ὀργάνωση μὲ ρόλο οὐσιαστικὰ πολιτικό. Δημιουργήθηκε τὸ 1949 σὰν ἀπάντηση στὴν ἀπαίτηση γιὰ μιὰ ἑνωμένη Εὐρώπη, ὅπως διατυπώθηκε στὸ Συνέδριο τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἔγινε στὴ Χάγη τὸ 1948 — κάτω ἀπὸ τὴν προεδρία τοῦ Οὐίνστον Τσώρτσιλ. Τὸ συμβούλιο εἶχε σχηματιστεῖ ἀρχικὰ ἀπὸ δέκα χώρες, δηλαδὴ ὅλες τὶς δημοκρατικὲς εὐρωπαϊκὲς χῶρες μὲ ἐξαίρεση τὴ Φινλανδία καὶ χρησιμοποιῶ τὴ λέξη «δημοκρατικὲς» μὲ τὴν παραδοσιακὴ ἔννοια καὶ ὄχι μὲ αὐτὴν ποὺ τῆς ἀποδίδουμε μιλώντας γιὰ τὶς ἐπονομαζόμενες λαϊκὲς δημοκρατίες ποὺ ἐμφανίστηκαν σὲ πρόσφατους καιρούς.

Τὰ δώδεκα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ βασικὰ δικαιώματα ποὺ τὸ κράτη—μέλη ἐγγυῶνται ἀναφέρονται στὴν Εὐρωπαϊκὴ Σύμβαση τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ 1950. Ἄλλα ἐφτὰ δικαιώματα προστέθηκαν μὲ πρωτόκολλα τοῦ 1952 καὶ τοῦ 1963, ἀνεβάζοντας ἔτσι τον ἀριθμὸ τῶν δικαιωμάτων ποὺ ἐξασφαλίζει τὸ εὐρωπαϊκὸ σύστημα σὲ 19, ἐνῶ τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ δικαιώματα ἐγγυᾶται ἕνα ἄλλο σύμφωνο. Ὁ Κοινωνικὸς Εὐρωπαϊκὸς Χάρτης τοῦ 1961. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ διακηρύξει κανεὶς τὰ δικαιώματα ποὺ πρέπει νὰ γίνουν σεβαστά. Ἄλλωστε τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη τὸ εἶχαν ἤδη κάνει μὲ μεγάλη ἐπισημότητα, μὲ τὴν παγκόσμια δήλωση τοῦ 1948. Εἶναι ἕνα παλιὸ ἀπόφθεγμα μεταξὺ τῶν δικηγόρων ὅτι δὲν ὑπάρχει δικαίωμα χωρὶς ἐπίβλεψη. Ποιὸς εἶπε κάποτε ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ «Χάιπεας κόρπους» ἀξίζει ἑκατὸ διακηρύξεις.

Ἡ πρωτοτυπία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συστήματος συνίσταται στὸν καθορισμὸ μιᾶς διεθνοῦς ἐπίβλεψης καὶ τιμωρίας σὲ περίπτωση παραβάσης, μέσω μίας εὐρωπαϊκῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἑνὸς εὐρωπαϊκοῦ δικαστηρίου, γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα.

Μία κυβέρνηση μπορεῖ νὰ κάνει δίκη σὲ μιὰν ἄλλη. Ἐπὶ πλέον, ἕνα ἄτομο μπορεῖ νὰ ὑποβάλει τὴν περίπτωσή του στὴν ἐπιτροπὴ ἂν ἡ χώρα ἔχει ἀποδεχτεῖ αὐτὴ τὴ διαδικασία. Δέκα τρεῖς χῶρες τὸ ἔχουν κάνει. Δυστυχῶς ὄχι ἡ Γαλλία. Αὐτὴ ἡ ἐπίβλεψη διατίθεται τώρα σὲ διακόσια ἑκατομμύρια ἄτομα ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν δικαιοδοσία τῆς Εὐρώπης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Κάθε περίπτωση ἐξετάζεται ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή, ποὺ προσπαθεῖ νὰ πετύχει μιὰ φιλικὴ συμφωνία. Ἂν αὐτὸ δὲν γινεται, ἡ ἐπιτροπὴ ἐκφράζει τὴν γνώμη της καὶ μετὰ μια ἀποφαση παιρνεται ἀπὸ τὸ δικαστηριο των ἀνθρώπινων δικαιωματων καὶ ἀπὸ τὸ συμουλιο των ὑπουργῶν τοῦ Συμβουλίου της Εὐρωπης.

Μερικοὶ λένε ὅτι εἶναι παράλογο νὰ δημιουργεῖται ἕνας πολύπλοκος μηχανισμὸς γιὰ νὰ προστατευτοῦν, τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἀκριβῶς σ' αὐτὲς τὶς χώρες στὶς ὁποῖες εἶναι γενικὰ ἀρκετὰ σεβαστά, ἐνῶ γίνονται τόσα λίγα γιὰ νὰ προληφθοῦν πολὺ πιὸ σοβαρὲς παραβάσεις σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἡ ἐπιχειρηματολογία, πάντως, δὲν στέκεται ἂν τὴν ἐξετάσουμε λεπτομερειακά. Φυσικά, ὑπάρχουν σὲ ἄλλες χώρες παραβιάσεις πολὺ πιὸ σοβαρές. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μειώνει τὴν ἀνάγκη τοῦ νὰ κρατήσουμε καθαρὸ τὸ σπίτι μας καὶ τὸ μητρῶο μας. Οἱ ἁμαρτίες τῶν γειτόνων μας δὲν δικαιολογοῦν οὔτε καὶ συγχωροῦν τὰ ἐλαττώματά μας.

Τὸ εὐρωπαϊκὸ σύστημα ἐλέγχου ἀποκάλυψε, μέσα σὲ 25 χρόνια, ἕναν ἐκπληκτικὸ ρυθμὸ παραβιάσεων στὶς χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Καὶ αὐτὸ ὄχι γιατὶ οἱ νόμοι τους, τὰ δικαστήριά τους ἢ οἱ κυβερνήσεις τους ἔσφαλαν. Οἱ παραβιάσεις ὀφείλονται μᾶλλον σὲ στοιχεῖα, ὅπως εἶναι οἱ ἐλλιπεῖς νόμοι, οἱ ἀρχαϊκὲς διαδικασίες, ἡ ἀνεπαρκὴς διοίκηση κ.ο.κ. Τώρα, ἕνας ὁρισμένος ἀριθμὸς χωρῶν τροποποίησε νόμους καὶ διαδικασίες ἢ καὶ τὸ ἴδιο Σύνταγμα γιὰ νὰ προσαρμοστοῦν στὶς εὐρωπαϊκὲς σταθερές.

Οἱ δύο πιὸ γνωστὲς δίκες εἶναι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βόρειας Ἰρλανδίας. Ἡ πρώτη προκλήθηκε ἀπὸ τὴν καταγγελία ποὺ ἔκαναν τρεῖς σκανδιναβικὲς κυβερνήσεις καὶ ἡ Ὁλλανδία κατὰ τῆς κυβέρνησης τῶν συνταγματαρχῶν. Ἡ ἐπιτροπή, μετὰ ἀπὸ μακρὲς ἀκροάσεις 80 μαρτύρων (τρεῖς ἀπ αὐτοὺς πρώην πρωθυπουργοὶ) ἐξέφρασε τὴν γνώμη — καὶ οἱ ὑπουργοὶ τῶν ἐξωτερικῶν τὴν ἀποδέχθηκαν ἔπειτα — ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶχε παραβιάσει δέκα ἄρθρα τῆς σύμβασης, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ἀπαγόρευση τῶν βασανιστηρίων καὶ τὸ δικαίωμα γιὰ ἐλεύθερες ἐκλογές. Ἡ Ἑλλάδα ἐγκατέλειψε τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης ἴσα — ἴσα πρὶν νὰ ἐκδιωχθεῖ. Στὴ δεύτερη δίκη, ἡ κυβέρνηση τῆς Δημοκρατίας τῆς Ἰρλανδίας κατηγόρησε τὴ βρετανικὴ ὅτι χρησιμοποιεῖ βασανιστήρια καὶ κάνει θρησκευτικὲς διακρίσεις στὴ Βόρεια Ἰρλανδία. Τὸ κύριο ζήτημα ἀφοροῦσε στὶς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ δυνάμεις ἀσφαλείας, στὴ διάρκεια τῶν ἀνακρίσεων. Τὸ δικαστήριο τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων ἀποφάσισε ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνηση ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ ἀπάνθρωπη μεταχείριση σὲ ἕνα περιορισμένο ἀριθμὸ περιπτώσεων τὸ 1971, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἔνοχη γιὰ βασανιστήρια, οὔτε γιὰ θρησκευτικὲς διακρίσεις στὴν ἐφαρμογὴ τῶν μέτρων ἀσφαλείας ποὺ πάρθηκαν σὲ κείνη τὴν ἐπαρχία. Πιό πρόσφατα, ἡ Κύπρος ἔκανε τρεῖς καταγγελίες κατὰ τῆς Τουρκίας, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν τουρκικὴ κατοχὴ ἑνὸς τμήματος τοῦ νησιοῦ. Τὸ θέμα ἀκόμη ἐξετάζεται.

Ἄλλες καταγγελίες ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποκαλύπτουν ἐλλείψεις πραγματικὲς ἢ φανταστικὲς, στὴν ἀπόδοση τῆς δικαιοσύνης ἢ στὸν ἴδιο τὸν νόμο σὲ μερικὲς χῶρες. Ἡ ὑπερβολικὴ καθυστέρησι πρὶν ἀπὸ τὶς δίκες, συχνὰ μὲ κράτηση τοῦ ὑπόδικου, εἶναι ἕνα ἐπαναλαμβανόμενο θέμα καὶ οἱ πιὸ πρόσφατες καταγγελίες ἀφοροῦν στὴ Γερμανία, στὴν Ἰταλία καὶ στὴν Ἑλβετία. Ὅλοι μας, μάθαμε ὅτι ἡ καθυστερημένη ἀπόδοση δικαιοσύνης εἶναι ἄνισητη. Νέα προβλήματα ἐμφανίζονται συνεχῶς στὸ πεδίο τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων καὶ ἡ ἐμπειρία μιᾶς χώρας, εἶναι συχνὰ χρήσιμη γιὰ νὰ βρεθοῦν λύσεις σὲ μιὰν ἄλλη.

Ἕνα τυπικὸ παράδειγμα, εἶναι μὲ τὴν χρήση συσκευῶν, ὅπως ἡ ἐπέμβαση στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ ἦταν τὰ μικρόφωνα καὶ οἱ φωτογραφικὲς μηχανές. Παραβιάσεις μποροῦν νὰ παρουσιαστοῦν καὶ μὲ τὴν ἀνάρμοστη χρῆση ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπόρρητου τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων προσπαθεῖ νὰ ἐξασφαλίσει μία καταγγελία κατὰ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ἰδιαίτερα θορυβώδη μιὰ καὶ ἔγινε ἀπὸ ἕνα δικαστή, ἕνα εἰσαγγελέα καὶ 3 δικηγόρους. Αὐτοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἕνας νόμος τοῦ 1968, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει, σὲ ὡρισμένες περιστάσεις, τὴν κρυφὴ παρακολούθηση ἰδιωτικῶν ἐπικοινωνιῶν, παραβιάζει τὸ δικαίωμα τοῦ ἰδιωτικοῦ — ἀπόρρητου. Καθὼς δὲν κατάφεραν νὰ δικαιωθοῦν ἀπὸ τὸ Συνταγματικὸ Δικαστήριο τῆς Γερμανίας, οἱ ὑποκινητὲς παρουσίασαν τὴν καταγγελία τους στὴν ἐπιτροπὴ, τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων ποὺ ἀπόρριψε τὴν αἴτησή τους ἀπαντώντας ὅτι εἶναι θεμιτό, σὲ ὁρισμένες εἰδικὲς περιστάσεις καὶ ὅταν ὑπάρχει θέμα ἀσφάλειας τοῦ κράτους νὰ πραγματοποιεῖται ἕνας τηλεφωνικὸς καὶ ταχυδρομικὸς ἔλεγχος. Αὐτὴ ἡ καταγγελία θυμίζει ἀναλογικὰ τὴν «μικροφωνικὴ κατασκοπεία» στὰ γραφεῖα τῆς παρισινῆς ἐφημερίδας «Λὰ Κανὰρ Ἀνσενέ» — ἕνα θέμα ποὺ ἐρευνᾶται ἀκόμη ἀπὸ τὴ γαλλικὴ δικαιοσύνη.

Ἡ ἐλευθερία ἔκφρασης εἶναι ἕνα ἄλλο δικαίωμα ποὺ προκαλεῖ πολυάριθμα προβλήματα, κυρίως ὅσον ἀφορᾶ στοὺς περιορισμοὺς αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας ποὺ μποροῦν νὰ ἐπιτραποῦν. Τὸ κρατικὸ μονοπώλιο τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς τηλεόρασης παραβιάζει ἢ ὄχι αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Ἡ γαλλικὴ κυβέρνηση ἐξέφρασε προσεκτικὰ ἐπιφυλάξεις σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καθὼς ἐπικύρωσε τὴ σύμβαση γιὰ νὰ προστατεύσει τὸ κρατικὸ μονοπώλιο ποὺ ὑπάρχει στὴν Γαλλία καὶ ποὺ πρόσφατα καλύφθηκε ἀπὸ νόμο. Ὁ ἀγγλικὸς νόμος π.χ. ἔχει περ